

Vladimír Škalla, Dani Weidenbaum



PÁVOUČÍ KRÁLOVNA

a další podivuhodné pohádky

 GRADA®



PÁVOUČÍ KRÁLOVNA

a další podivuhodné pohádky

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Pavoučí královna a další podivuhodné pohádky

Vladimír Skalla, Dani Weidenbaum

Vydala Grada Publishing, a. s.
U Průhonu 22, Praha 7
jako svou 5044. publikaci

Odpovědná redaktorka Markéta Fiedlerová
Sazba Eva Grillová
Návrh a grafická úprava obálky Michal Němec
Počet stran 160
První vydání, Praha 2013

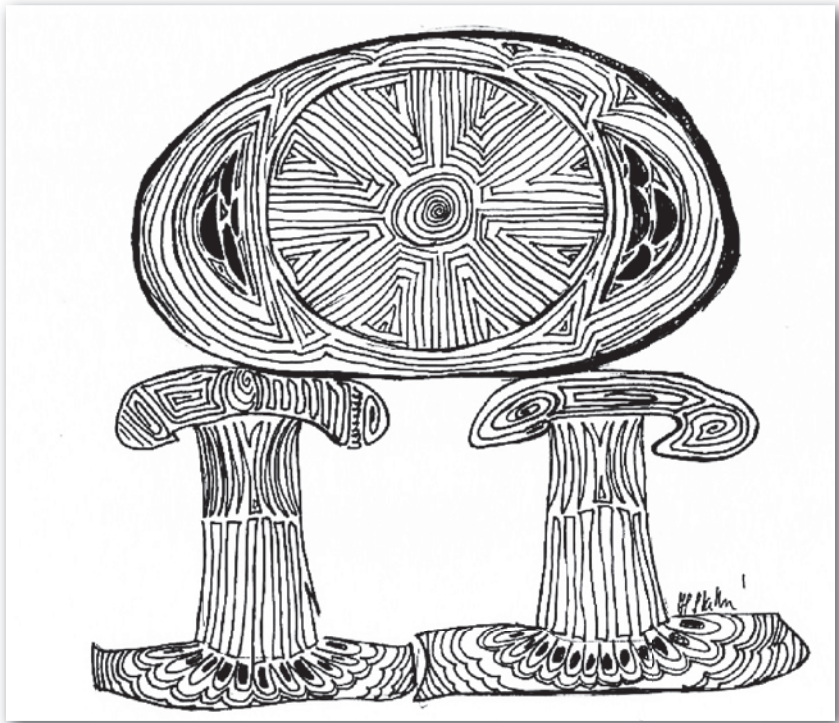
© Grada Publishing, a. s., 2013
Ilustrace v knize © Hana Skallová
Ilustrace na obálce © Anna Hausnerová

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

ISBN 978-80-247-4610-4 (tištěná verze)
ISBN 978-80-247-8184-6 (PDF)
ISBN 978-80-247-8185-3 (EPUB)

OBSAH:

O Jaromírovi a Anně.....	7
Černé hodiny	16
Kamenné srdce.....	28
Pohádka o Nebojsovi.....	32
Pohádka o zlém klukovi	39
Dračí sestra.....	48
Omar a Ludvík.....	61
O ztracené lásce	73
Pavoučí královna	80
Andělský život	94
O líném Honzovi	101
Čarodějná zahrada	108
O ušním červovi.....	119
O tančícím medvědovi	124
O trpělivém skřítkovi	133



O JAROMÍROVI A ANNĚ

I. Sudba

Královskému páru se narodil vytožený syn. I přišly k němu sudičky.

„Bude to krásný a inteligentní muž,“ řekla první.

„A k tomu i citlivý a šikovný,“ dodala druhá.

„Ale na co pohlédne, to zemře!“ dodala třetí a strašlivě se zařehkala.

Král se probral z šoku první a poslal na ni psy, ale stařena se vznesla do oblak a zmizela.

Nejdříve se kloučka, kterému dali jméno Jaromír, báli, ale když zjistili, že jim svým zrakem neublíží, brzy na kletbu zapomněli.

V chudické chaloupce na druhém konci světa se narodila v ten samý den holčička. Také se k ní seběhly sudičky.

„Bude krásná, ale bude kulhat,“ řekla první.

„Bude chytrá, ale bude koktat,“ řekla druhá.

„Na co pohlédne, to ožije,“ usmála se třetí a nato hned všechny zmizely.



„Na co pohlédne, to zemře!“

II. Jaromírovo tajemství

Chlapec vyvrál v muže a přesně v den svých osmnáctých narozenin sdělil stroze a nesmlouvavě svým rodičům:

„Půjdu do světa. Tady v paláci se nudím, všichni mi podlézají, chci poznat skutečný život a sama sebe!“

Královna byla smutná a přemlouvala královice, aby zůstal doma.

„Co ti tu chybí! Máš tu všechno, jsi tu oblíbený, můžeš mít cokoli, jakékoli děvče, na které jen pohlédneš, neopouštěj nás, synu, nechod do světa, čekají tě tam nepřátelé, zmar a smrt!“

Jaromír jen mlčky vyslechl lamentující matku.

Král byl na svého syna hrdý.

„Jen si běž, synku, běž si do světa a poznej skutečný život. Zocel se v boji a přijed' zpět coby muž!“



Jaromír jen mlčky vyslechl lamentující matku.

Kravec na nic nečekal a odcválal na svém černém koni po boku svého sluhu Boušky po kamenité cestě od zámku kamsi do světa. Jen se svým sluhou sdílel to hrozné tajemství. Třetí sudička měla pravdu: Jaromír usmrtil to, na co pohlédl. Ale musel se podívat pohledem, který měl doposud jen zřídka, musel se na budoucí oběť zaměřit a podívat se do ní, jako by jí chtěl vyjmout srdce. To se stávalo jen při loveckých toulkách, kdy stanul často tváří v tvář zvířeti, na které mířil svou kuší. Jak se poprvé podívil, když se zvíře sesunulo k zemi,

aniž by na ně vystřelil?! Když se to však stalo podruhé a potřetí, tak pochopil. A pochopil i jeho sluha. Oběti přibývalo, jakkoli se králevic snažil nedívat se tím podivným pohledem.

„Budu si muset vzít život,“ řekl jednou svému sluhovi, když nechtěně zabil pohledem krásného orla, který mu létal nad hlavou.

„Nedělejte to, pane, jistě najdeme způsob, jak toto prokletí prolomit!“

A Bouška měl pravdu, i když to zatím ani jeden z nich netušil.

III. Anička

Anička vyrostla v půvabnou dívku. Nikomu nevadilo, že kulhala a koktala, protože všichni byli očarováni její vnitřní krásou, kterou rozdávala všude kolem. A jen lesní zvířata věděla, že kromě toho umí přivádět zpět k životu mrtvé. Jednou – to byla ještě maličká – jí bylo líto zmrzlého drozda. Vzala ho do dlaní a plakala tak usedavě, že si ani nevšimla, že oživil. Od té doby už vyléčila a vzkřísila z mrtvých tolik zvířat, že se tím stala známou nejen v leších své země, ale po celém světě.



Vzala ho do dlaní a plakala tak usedavě, že si ani nevšimla, že oživil.

IV. Bílá liška

Jaromírův odjezd byl tak rychlý a rozhodný, protože se mu den předtím v lese přihodilo následující. Potuloval se s Bouškou po lese a tu nedaleko v keřích zahlédl záblesk očí. Byla to bílá liška, která se na něho zvědavě dívala. Pohleděl na ni, ale ona se jen otřásla a dívala se dál. Pohleděl na ni podruhé, ale lišče

stále žilo, a dokonce zastříhalo vesele ušima. Když se ani po třetím pohledu nezhroutilo mrtvé k zemi, pomyslel si: „Co je asi zač, že na ni neplatí můj pohled? Odkud asi je, že se jí netýká má sudba?“

„Pocházím z daleké země, kde žije dívka, která tě může zachránit. Mého otce, kterého pytláci chytili do pasti, dokázala vyléčit ze strašlivých ran. A říká se o ní, že jen pohledem dokáže oživovat.“

Jaromír se zaradoval: „Budeš mi průvodcem na cestě za tou podivuhodnou dívkou?“

„Ano, ráda!“ poskočila si vesele liška a připojila se k Jaromírově malé družině.

V. Anička a smrt

Smrti už se dlouho nelíbilo, jak se jí Anna plete do řemesla. Proměnila se jednou v havrana, který vypadal jako postřelený. Anna šla lesem a ubohé stvoření vzala do svých něžných dlaní. Ale jaký byl její úlek, když se najednou hrozivě zvětšil, až Anna neviděla nic než plášť tmy. Tak velká měl černý pták křídla. Popadl vyděšenou dívku a odnesl ji do věže svého hradu. A tady Smrt Annu vězní.



...a odnesl ji do věže svého hradu. A tady smrt Annu vězní.

VI. Jaromír a lest Zloby

Jaromír zatím doputoval do půli země. Ale jeho odvážný výlet se nelíbil Zlobě, sestře Smrti, ano, té třetí, zlé sudičce, která přisoudila Jaromírovi tak strašný úděl. Utrhla pěkné voňavé jablko a proměnila ho v krásnou pannu. Babice ještě udělala rukou do vzduchu pár klikyháků a panna se chopila koše s prádlem a šla ho k potoku vymáchat, jako by to dělávala odjakživa.

A tu už přijíždí Jaromír. Vidí krásnou pannu, jak usilovně pracuje a u toho se její štíhlé pevné tělo napíná, záda se ohýbají jako luk, ruce se rychle, ale jemně chápou dalších kusů prádla.

„Kdo jsi, krásná panno? Kde to jsem? V jaké zemi kvetou tak překrásné růže?“ zeptal se kralevic celý očarovaný.

Dívka se pomalu ohlédla a její velké černé oči se vpily do očí Jaromírových. Jak to, že se neskácela mrtvá k zemi? – Na to mladík nepomyslel, nedal na významné pohledy svých přátel a následoval pannu do její skromné chaloupky. Babice si mnula ruce.



„Kdo jsi, krásná panno?“

VII. Nečekaná pomoc?

Uběhlo pět let. Anna ve věži chřadla a už ztratila naději. Noci střídaly dni. Jediný kontakt se světem tam venku měla nebohá dívka skrze malý otvor ve zdi, který byl však příliš vysoko na to, aby z něj viděla na temný les kolem.

Jednoho dne se v malém otvoru objevil ptáček.

„Crlíký, crlíký, jsi tu, Aničko?“

Nemohla uvěřit svým očím, vždyť pět let neviděla ani živáčka.

„Jsem tady, duše jen půl, nejsi ty ten ptáček, co jsem ho našla u nás zmrzlého na cestě?“

„Ano, jsem to já, tehdy jsi mi pomohla a teď pomůžu já tobě. Kdesi v půli země je princ, který tě jediný může vysvobodit. Ale podlehl lstivé Zlobě. Poletím ho probudit.“

„Ptáčku můj, už jsem neměla naději, ale teď mám alespoň malinkou,“ řekla Anna skoro vesele a oči se jí rozzářily.



„Ptáčku můj, už jsem neměla naději...“

Ptáček letěl do půli země a přistál na okně chaloupky. Králevic tu seděl u snídane.

„Crlíký, crlíký, vstávej a pospíchej zachránit Annu, vězňi ji sama Smrt ve věži na konci světa! Ta jediná tě může zachránit, ta jediná může obměkčit tvé srdce a zlomit strašlivou sudbu. Tvá žena je jen výtvar Zloby, dělá ti, co ti na očích vidí, abys nechtěl jet dál. Ale je to jen klam a zmar!“

„Nemohu tomu uvěřit!“ probral se princ jakoby ze snu. „Vždyť já byl na cestě za Annou! Co se stalo?“

A rozkázal osedlat koně a překvapení přátelé se zaradovali, že princ procitl z toho podivného omámení. Nic nedal na naléhání ženy a kvapně odjel. Ještě se ohlédl, ale chaloupka už zmizela a namísto krásné panny bylo na cestě jen seschlé jablko.

VIII. Boj se Smrtí

Smrt se rozhlíží a hledá Jaromíra, protože ví, že jeho prokletí se může stát i jejím. „Však já ti ukážu,“ zasmála se zle a vmžiku se proměnila v dívku navlas podobnou Anně. Annu pak přivázala v lese ke stromu.

Tu už Jaromír stojí před černou věží, už vystupuje po schodech k malým bytelným dvířkům, za kterými tuší Annu. Zabuší a k jeho překvapení se dveře hned otevrou a v nich stojí krásná dívka.

„Vítejte, princi, vítejte, můj zachránce!“ zvolala přestrojená Smrt a vrhla se Jaromírovi do náručí.

„Tak dlouho jsem na vás čekala!“ nedala princovi čas na pochybnosti.



Annu pak přivázala v lese ke stromu.

Princ na ni pohleděl, ale místo hřejivého pohledu, který by ladil s právě vyřčenými slovy, v jejích očích viděl jen chlad. Zachvěl se.

„To jste vy, Anno? Vy, která jen pohledem dokážete oživovat bytosti již mrtvé? Já z vašeho pohledu cítím jen chlad a smrt!“

„To není Anička,“ zašeptala bílá liška, „vždyť nekotá!“

„To je sama Smrt,“ zapípal ptáček, „vždyť nekulhá!“

„Ach tak!“ pomyslel si princ a zadíval se dívce upřeně do očí. Tentokrát se nezachvěl.

Ale co to?! Smrt se sama zachvěla, uviděla totiž sama sebe v Jaromírových očích.

„Áááááá,“ zařvala a zmizela.

IX. Setkání

„Pospěš, Jaromíre, Anna umírá v tmavém lese nedaleko odtud!“ řekla bílá liška naléhavě.

Jaromír na nic nečekal a během pár chvil stanul před Annou. Podíval se do jejich krásných smutných očí, ve kterých zbýval už jen malý plamínek života.

A tu Jaromír pocítil na místě, kde lidé mívají srdce, hřejivý pocit. Oči mu zaplály a vzal Annu do náruče.

„Ty jsi ta pravá, s tebou se cítím živý, pro tebe mé srdce začalo bít!“ řekl. Zvedl se vítr a z Anny vyšlo oslňující bílé světlo, zatímco z Jaromíra černočerná tma. Ale co to? Tma se začala mísit se světlem, až se objevila nad jejich hlavami zářivá koule, do které oba vstoupili.

Zloba a Smrt na všechno hleděly ve velké skleněné kouli.

„Pche, ta lidská láska!“ řekla Zloba.

„Však moje chvíli přijde!“ dodala opovržlivě Smrt.

Po cestě pod lesem jede pán a paní, před nimi bílá liška, za nimi sluha s dobřáckým úsměvem, nad hlavami jim vesele poletuje ptáček. On už pohledem nezabývá, ona už nekoktá, nekulhá. Nebloudí již více krásní milenci, našli se v složitém světě, něžně se milující.

A zazvonil zvonec a pohádky je konec.

+



Tma se začala mísit se světlem, až se objevila nad jejich hlavami zářivá koule, do které oba vstoupili.

ČERNÉ HODINY

I. Cizinec ve městě

Onehdy se na svých toulkách ocitl Kruman v malém městečku Ulk v podhůří hory Haláia. Ubytoval se v útulném hostinci a před spaním sešel do šenku, kde byl kromě staré šenkýřky už jen velmi starý muž, srkající pomalu medovinu.

„Mohu si k vám přisednout?“ zeptal se staříka Kruman.

„Ale ano, jen si sedni, sedni si ke mně,“ stařec na to.

„Děkuji.“

Chvilí bylo ticho, které přerušila šenkýřka tichým prozpěvováním.

„Co tě k nám přivádí, mladý muži?“ prolomil ticho stařec.

„Jen tak se toulám tímto krajem a padající soumrak mě zahnal do vašeho města,“ odpověděl po pravdě Kruman.

„Aha, tak soumrak tě sem zahnal, rozumím. No, uvidíš sám, zda nebudeš litovat, že jsi zabloudil zrovna k nám,“ řekl stařec téměř šeptem a v jeho slovech byl cítit strach a smutek.

„Co tím máte na mysli? Proč bych měl litovat?“ podivil se nad starcovými slovy Kruman.

Ale stařec mlčel a nedal ani na další mladíkovo naléhání. Dál si jen srkal svou medovinu a měl v očích zvláštní, jakoby ztracený výraz.

Kruman nemohl v noci usnout. Z venku se ozývalo podivné hučení, které připomínalo bolestné kvílení velkého množství lidí. Kruman vstal a přešel několika kroky k oknu a pozorně se do zvuků zaposlouchal. A tu měl pocit, že skutečně slyší lidské hlasy.

„Hvííí, uteč odtud, běda ti, i ty budeš pykati!“ křičely různé hlasy jeden přes druhý.

Kruman se otrásl strachem a vrátil se do postele. Ale hlasy jako by se přibližovaly a teď jasně uslyšel:

„Uteč, cizince, dokud je čas, i my měli nohy, měli jsme ruce, měli hlas!“

Kruman vyskočil z postele, zapálil svíčku a oblékl se. Rozhodl se, že počká do rozbřesku a až pak se natáhne.

Ale brzy usnul. Nebo to nebyl sen? Ocitl se na jakési terase uprostřed města, odkud byl náramný výhled. Jeho pozornost upoutal protější dům, který neměl žádné dveře, ale zato byl plný oken ve tvaru plamene. A hle, teď se v jednom z nich cosi mihlo! A zase! Ano, byly to tváře lidí, které se tu míhaly jedna za druhou! Ale jaký měly výraz! Všechny vyjadřovaly smrtelnou hrůzu a úzkost, vytřeštěné oči zračily šílenství. Díval se dál na ten podivný dům, když tu jako by za sebou uslyšel hlas: „To jsou Černé hodiny, velké Černé hodiny!“

Ještě zahlédl i jiný dům v dáli, jehož průčelí se posouvalo ze strany na stranu a pak se zase otvíralo celé jako brána.

„Mladý pane, vaše snídaně!“ zaslechl v polospánku příjemný, ale naléhavý hlas za dveřmi. Trhl sebou a zpozoroval, že je celý zpocený. Otevřel dveře hezké děvečky a s chutí snědl snídani.

Původně měl v plánu pokračovat dál, ale to včerejší varování od starce, noční hlasy a sen, to všechno ho spíše naplňovalo zvědavostí, která sice měla silnou příchuť úzkosti, ale v mladíkovi zvítězila touha poznat tajemství tohoto města a přijít na kloub tomu, před čím ho všichni tak varují.



Otočil se a viděl šest černých koní zapřažených do lehkého černého kočáru

II. Poodkryté tajemství

Svět našikmo. Podlaha pokoje jakoby se svažovala k oknu. Skříň se hroutí na jednu stranu a ani pohled z okna nenarovná ten divný pocit, se kterým se Kruman dnes vzbudil. Něco se děje. Tohle znal. Nic se vlastně ještě nestalo, ale kdesi v něm se už polovina čehosi budoucího odehrála.

Kruman se vydal na trh, ke kterému vedlo pár spletitých uliček. Když jimi procházel, měl stále pocit, že ho někdo pozoruje, že se ho chce někdo dotknout. Na ulici přitom nebylo ani živáčka, ale přesto se cítil, jako by byl obklopen zástupem lidí. Vzpomněl si na noční hlasy a znovu se otrásl. Tu za sebou uslyšel klapot podkov a pobízení kočího. Otočil se a uviděl šest černých koní zapřažených do lehkého černého kočáru. Kočár přímo letěl po hrubém dláždění a vmžiku se přiblížil k udivenému Krumanovi, který sotva stačil

uskočit stranou. „Hergot!“ zaklel opřen o velká dřevěná vrata. A tu pocítil, že se pod jeho váhou otvírají. Doslova se do nich propadl a za nimi jej za rameno zachytila něčí ruka a postava v hnědé kápi ho spěšně vedla do jedné z místností domu. Nebránil se, protože uvěřil naléhavosti slov toho neznámého a jejich tónu. Teď před sebou viděl starce, kterého včera potkal v šenku.

„To jste vy? A proč ta naléhavost? Co se děje?“ zeptal se překvapený Kru-
man.

„Kdyby vás Uruna spatřila, tak je s vámi konec!“ odvětil stařec.

„Uruna? Kdo je Uruna?“

„Uruna je...“ stařec se zastavil v půli věty a přiložil prst ke rtům. Pokračoval pak šeptem.

„Uruna je černá bohyně a absolutní vládkyně tohoto města.“

„Černá bohyně?“

„Ano, slyšíš dobře, není to smrtelná žena a navíc je ukrutně zlá. Nejvíce pak nesnáší mladíky, jako jsi ty. A ty navíc jako bys z oka vypadl jemu...“

„Komu? O čem to mluvíš?“

„Tak si na chvíli sedni, stejně tě nepustím na ulici, když nic nevíš.“

A stařec se jal vyprávět příběh o Uruně.



„Uruna je černá bohyně a absolutní vládkyně tohoto světa.“

III. Příběh o Uruně a Kasovi

„Kdysi žil v nedalekém království princ Kas, který byl pověstný svou zteplostí. Ale i přes snahy mnohých žen zůstal svobodný a nejraději si vyjížděl na svém vraníkovi do okolních království a porůznu se toulal, seznamoval se s novými lidmi, někdy někomu pomohl a to byl až doposud celý jeho život. Ale ten se navždy změnil.“ Stařec nalil červené víno z krásně zdobené karafy do dvou vysokých číši a pokračoval.

„Kas si opět takhle jednou vyjel do okolí, když tu ho schválila náhlá únava. Ulehl pod velký strom, který čněl do daleka, osamělý uprostřed luk, a usnul. Ten strom byl zasvěcený bohyni Uruně, kterou místní lidé ctili coby bohyni úrody. Nosili jí sem obětní dary, aby si ji naklonili, ale zároveň i usmířili, protože ačkoli dovedla tato bohyně lidem hodně pomoci, byla známá i tím, že ve své časté zuřivosti zničila celou jejich slibně rostoucí úrodu. Proto jí také říkali Černá Uruna, zčásti pro tuto její vlastnost, zčásti pak proto, že byla spjatá se zemí, s půdou, která je v tomto kraji černá jako eben.“

Zde se stařec odmlčel a vypadal to, že už dál vyprávět nechce. Zhluboka se nadechl, vyprázdnil číši několika lačnými loky a pokračoval.

„Uruna také často prodlévala v koruně tohoto stromu, takže když se mladý princ uvelebil mezi jeho kořeny, zvědavost jí nedala a jala se pozorně si ho prohlížet. Jak je krásný! pomyslela si. A poprvé ve věčnosti pocítila palčivost lásky. Musím ho mít! A vloudila se mladíkovi do snu, ve kterém se mu zjevila ve vši své kráse, nabízela se mu a slibovala: ‚Když budeš mým, nikdy nepoznáš, co je smrt, ba nikdy nepoznáš stáří! Budeš nejmocnější mezi lidmi a udělám tě rovným bohům!‘“

„Lákavá nabídka!“ neodpustil si poznámku Kruman.

„Ano, pro někoho by to byla lákavá nabídka, ale pro našeho prince nikoli. Vždyť už víš, jakou měl náтуру. Takže tě ani nepřekvapí, že když se probudil a zjistil, že to nebyl jen sen, ale že bohyně před ním stojí i nadále v celé své kráse, odmítl ji, jako doposud odmítal i všechny smrtelné ženy. ‚Jsi věru krásná a to, co nabízíš, je lákavé, ale mně je přednější má svoboda, můj kůň a vítr ve vlasech, slunce a úsměv prostých lidí. Nepotřebuji být bohem, jsem rád člověkem!‘“

„Dobře to řekl, jen co je pravda!“ přerušil zvoláním starce Kruman.

„Asi tě nepřekvapí, že se Uruna strašlivě rozzuřila. ‚Tak ty odmítáš moji lásku? Odmítáš všechno, co ti chci dát? Tak věz, že toto je tvá černá hodina a ta potrvá navěky. Hle, v tomto domě (a máchnutím ruky stvořila dům) budeš coby mrtvá socha vykukovat na svět a na lidi jen sem tam, jak budeš procházet jeho okny. A nikdy už nebudeš součástí toho všeho, už nikdy s nikým nepromluvíš, nikdy neosedláš svého koně. Hle – to je ta tvá svoboda, pche!‘“

A jak řekla, tak se i stalo. Princ se proměnil v malou dřevěnou sochu s ohydnou tváří, která neměla černé bohyni připomínat to ponižení, které